

Fiul, Dumnezeu Însuși și Iehova, ca Mesager al lui Dumnezeu

Numele Fiu în Scriptură exprimă atât relația personală cât și poziția deosebită de Reprezentant. De exemplu în scrierile lui Ioan filiațiunea lui Hristos arată mai cu seamă spre relația Sa personală cu Tatăl, a cărui dragoste se odihnea pe El „*înainte de întemeierea lumii*” (Ioan 17.24). În epistola către Evrei filiațiunea lui Hristos stă în mod deosebit în legătură cu revelarea Sa desăvârșită și prezentarea lui Dumnezeu înaintea oamenilor, și de asemenea cu administrația Sa desăvârșită în guvernarea divină.

Fiul este Acela în care și prin care Dumnezeu a vorbit acum, al cărui sceptru este un sceptru al dreptății și al cărui tron este din veșnicie în veșnicie (Evrei 1.2,8).

Filiațiunea Mesagerului lui Dumnezeu este gândul principal în epistola către Evrei, și această relație oferă jertfei, pe care El a adus-o, și slujbei Sale preoțești actuale o valoare nespus de mare. Din acest motiv devine vizibil că creștinismul este mai presus de rânduiala levitică și o înlocuiește, ea a fost dată de îngeri în mâna unui mijlocitor, Moise (Galateni 3.19). Hristos este pe baza demnității Sale intrinseci ca Fiu „*Mijlocitorul unui legământ mai bun, așezat pe făgăduințe mai bune*” (Evrei 8.6).

Mai întâi Fiu, apoi Purtător de cuvânt

Toată structura slujbei de mijlocitor a lui Hristos, așa cum este ea explicată detaliat în epistola către Evrei, se sprijină pe adevărul referitor la filiațiunea Sa. În mod corespunzător la începutul epistolei este prezentată cu multă grijă dumnezeirea Fiului. Oricât de mari ar fi fost mesagerii lui Dumnezeu de mai înainte și oricât de diversificate ar fi fost comunicările lor, toți aceștia sunt acum întrecuți prin venirea Fiului. „*După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin proroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul (în Persoana Fiului)*” (Evrei 1.1). În privința aceasta W. Kelly scrie:

Isus Hristos este numit Fiu, dar nu este numit copil al lui Dumnezeu

„Domnul Isus nu este niciodată numit teknon, ci hyios. Ar fi o degradare și tăgăduire a gloriei Sale veșnice, dacă s-ar vorbi despre El ca Copil (teknon) al lui Dumnezeu. (În expresia „Robul Isus” din Faptele Apostolilor 4.27 și 30 stă în original cuvântul pais, nu teknon, așa că „Rob” este traducerea corectă). Dar El este Fiu (hyios) în mai multe privințe.

El este Fiul lui Dumnezeu, și ca Fiu al lui Dumnezeu El a fost născut în timp și văzut pe pământ în relația Sa cu Israel prorocită, ca Mesia și Împărat al lor (Psalm 2). Prin învierea morților El a fost dovedit cu putere ca Fiu al lui Dumnezeu (Romani 1.4). Și ce este mai important decât toate și constituie baza a toate este faptul că El este Fiul lui Dumnezeu, singurul Fiu în sânul Tatălui, total despărțit de timpul revelării Sale sau al rezultatelor lucrării Sale de răscumpărare, Fiu al Tatălui în natura Sa proprie și în legătura personală în existența veșnică, esențială și caracteristică Dumnezeirii. În privința aceasta ne putem gândi la evanghelia și epistolele lui Ioan. De aceea nimic nu poate fi mai exact decât vorbirea scriitorilor inspirați; nimic mai slab decât prețuirea prin scriitorii teologici, cu toate că ei au faptele și cuvintele înaintea ochilor lor. Însă sursa rătăcirilor lor este foarte ușor de recunoscut: sensibilitatea insuficientă pentru gloria lui Hristos precum și pentru privilegiile care rezultă din aceasta pentru creștin.” (W. Kelly).

Vedem deci că Fiul este amintit nemijlocit împreună cu prorocii din vechime (versetul 1 și 2). Duhul vestește gloriile personale ale Fiului, care sunt mai presus de toate, pentru ca, în ceea ce privește rangul Său, să nu fie nici o încurcătură în părerile vreunuia din sfinții Săi. Așa cum Moise și Ilie, Legea și prorocii, dispar amândoi pe muntele transfigurării, pentru ca

numai Domnul Isus să poată fi văzut în gloria Sa personală inegalabilă, despre care glasul Tatălui a dat mărturie din nor, tot așa Duhul mărturisește în acest capitol, că Fiul este Dumnezeu și Iehova, și stă nespus mai sus decât îngerii cerului și prorocii lui Israel: în mod necesar Creatorul stă mult mai presus decât creaturile Sale.

Fiul, Cel care acum este Mesagerul lui Dumnezeu, este făcut cunoscut ca Acela căruia Duhul lui Dumnezeu în Psalmul 45 I se adresează ca Dumnezeu (versetul 6): „*Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule, este veșnic*”. În mod asemănător a vorbit Duhul în Psalmul 102 „*cu privire la Fiul*”: „*La început, Tu, Doamne (Iehova), ai întemeiat pământul, și cerurile sunt lucrarea mâinilor Tale*” (Evrei 1.10).

Numele și activitățile Dumnezeirii sunt atribuite aici de Duhul Sfânt Mesagerului lui Dumnezeu. Cuvântul „Fiu” caracterizează relația Sa personală cu Acela care L-a trimis, în timp ce „Mesagerul” arată relația Sa cu aceia la care El a venit și le-a vorbit. El a fost totodată împuternicit de Dumnezeu să fie Vorbitor, dar nu Fiu, căci El era Fiu în Persoana și natura Sa proprie înainte de toate lumile.

Mai întâi El a fost Fiu și apoi Purtător de cuvânt

Odinioară Aaron a fost făcut capabil de către Dumnezeu să fie locțiitorul lui Moise ca „vorbitor” către poporul Israel (Exod 4.14-16). El trebuia să fie „gură” pentru Moise și Moise trebuia să fie „Dumnezeu” pentru el. Aaron a fost rânduit formal pentru slujba unui mijlocitor între Moise și popor și de aceea era vorbitorul lui Moise. Însă relația lui personală inițială cu Moise era aceea a unui frate, și Iehova îl descrie ca „Aaron, levitul, fratele tău”. Aaron era mai întâi frate, apoi vorbitor.

Această situație istorică din cartea Exod poate de aceea să servească la ilustrarea adevărului din epistola către Evrei 1. Aaron era glasul lui Moise către faraon (Exod 7.1,2). În afară de aceasta legăturile familiare dintre cei doi bărbați au favorizat această slujbă deosebită, de a da poruncile lui Iehova mai departe la împăratul Egiptului. Aaron a fost mai întâi fratele lui Moise, și după aceea vorbitorul lui. Hristos a fost mai întâi Fiu, și după aceea Vorbitorul lui Dumnezeu.

Slujitorii și Fiul în asemănarea cu Hristos

Trăsătura esențială a vorbirii introductive a Duhului Sfânt (Evrei 1) stă în armonie cu una din pildele Domnului, pe care el a spus-o conducătorilor iudei. Atât în pildă cât și în epistolă accentul se pune în mod deosebit pe venirea Fiului. Autoritatea și slava Mesajului lui Dumnezeu în Noul Testament datorează caracterul ei unic în felul ei gloriei personale a Mesagerului. În adevăr, cum ar fi putut să fie altfel decât unic, când Iehova Însuși devine propriul Său Mesager?

Provocat de marele preot, Domnul mărturisește, că El Însuși este Hristosul, Fiul Celui binecuvântat (Marcu 14.61); însă scurt înainte de acest eveniment, pe când El învăța în Templu, a vorbit iudeilor despre filiațiunea Sa.

În timpul ultimei săptămâni a slujbei Sale în Ierusalim, Domnul nostru a explicat propria Sa lepădare și moartea Sa pe baza pildei despre îngrijitorii răi ai viei. Mai întâi ei au omorât pe robi și apoi pe fiul, care a fost trimis de proprietarul viei la ei (Matei 21.33-46; Marcu 12.1-12; Luca 20.9-19). Această pildă a constituit un ultim apel al Domnului adresat marilor preoți și bătrânilor poporului. El conținea o atenționare, căci a dovedit că ei (constructorii) vor lepăda Piatra, pe care Iehova a pus-o în Sion, însă că El, spre uimirea și pierzarea lor definitivă, va face această Piatră disprețuită să fie Piatra de colț înălțată (Luca 20.16-19).

În acest scurt rezumat simbolic al felului de a proceda al lui Dumnezeu cu Israel, care a fost pus deoparte ca națiune, ocrotit și îngrijit, ca să aducă roadă spre bucuria Sa (Isaia 5), Domnul Isus a ales cuvintele în pildă așa fel ca noi să pricepem diferența fundamentală,

evidentă, precum și concordanța generală între robi și Fiul, care a fost trimis să primească roadele vii.

Concordanța o vedem în aceea că au fost „trimiși” atât robi cât și Fiul, aceasta înseamnă că ambii au fost trimiși autorizați ai proprietarului. În felul cum au fost trimiși există o altă asemănare, căci amândoi au fost tratați rău și omorâți de către grădinari.

Dar marea diferență între robi și Fiul nu constă în slujba lor, ci în Persoana Ultimului. Cu toate că ambii în ceea ce privește funcția erau trimiși, „ultimul” trimis era Fiul, „singurul și preaiubitul lui Fiu” (Marcu 12.6). Fiul era cineva căruia viticultorii trebuiau să-I acorde respect, o atenție care nu era necesară robilor (Apocalipsa 22.8,9). Pe baza demnității Sale de Fiu, ca singurul Fiu El avea o poziție personală incomparabil mai mare. El era „Moștenitorul”, așa cum au recunoscut viticultorii, și tocmai din acest motiv ei L-au omorât. Ei au zis: „Iată Moștenitorul; veniți să-L omorâm și moștenirea va fi a noastră!”

Cât de viu a prezentat Domnul în această pildă păcatul îngrozitor al iudeilor, că ei au răstignit pe Fiul și L-au expus public (Evrei 6.6)!

Să răstignești pe Fiul lui Dumnezeu

Această pildă a fost o mărturie despre păcatul îngrozitor al iudeilor împotriva Fiului tocmai de aceea pentru că ea a fost făcută cunoscut de către El răufăcătorilor responsabili tocmai în seara premergătoare împlinirii ei. Copiii lui Israel s-au făcut vinovați în trecut față de mulți robi ai lui Dumnezeu pe care El le-a vorbit, dar acum erau gata să-și pună mâinile violente pe Fiul lui Dumnezeu. Această generație rea era vinovată de tot sângele nevinovat care a fost vărsat, de la sângele lui Abel până la sângele lui Zaharia, fiul lui Barachia (Matei 23.34,35); aici însă era punctul culminant: ei nu s-au dat speriați înapoi să tăgăduiască și să bată pe Acela care în chip sublim era Cel sfânt și Cel drept (Faptele Apostolilor 3.14,15).

În timpul faptelor brutale față de robii lui Dumnezeu din timpurile de demult sabia răsplătirii Sale drepte a rămas în teacă; dar dacă iudeii vor face păcatul de moarte îndreptat cu scop foarte precis împotriva Fiului, această sabie se va trezi și acești viticultori răzvrățiți nu vor fi cruțați. Deoarece ei au alungat din vie pe Fiul și Moștenitorul și L-au omorât, deci au călcat în picioare pe Fiul lui Dumnezeu (Evrei 10.29), Ierusalimul va fi călcat în picioare de națiuni, și în viitor judecățile necruțătoare, îngrozitoare ale teascului – care acum se odihnesc încă – vor năvăli din mâna lui Dumnezeu peste poporul vinovat (Apocalipsa 14).

Iudeii au respins pe Mesia al lor nu numai ca Împărat al lor, ci și ca Fiu al lui Dumnezeu. Pe când Pilat intenționa să-I dea drumul, ei au insistat ca El să fie răstignit și au zis: „*Noi avem o lege și, după legea noastră, El trebuie să moară, pentru că S-a făcut pe Sine Fiul lui Dumnezeu*” (Ioan 19.7). În timp ce ei au tăgăduit în felul acesta pe Fiul înaintea națiunilor, ei au tăgăduit și pe Tatăl, așa cum Fiul a zis despre ei: „*Dar acum M-au și văzut și M-au urât și pe Mine și pe Tatăl Meu.*” (Ioan 15.24).

Fiul este numit Preaiubitul, și nu robii

Conform expresiilor folosite în pildă, Fiul, cu toate că El ca și robii era în slujba posesorului viei, în opoziție cu aceștia aparținea unei cu totul alte categorii. Ei erau sclavi (douloi), însă un Fiu conform poziției Lui nu este un sclav (doulos); El este Moștenitorul și „*Domn peste toate*” (Galateni 4.1,7). Fiul aparține în baza relației Sale cercului cel mai apropiat și cel mai demn al familiei, la care robii nu pot avea nici o pretenție. De aceea atunci când El a venit în vie ca Fiu, El a venit în virtutea drepturilor depline de proprietate, nu numai în legătură cu roadele, ci și în legătură cu via însăși. Revendicările Sale erau justificate și erau valabile în baza dreptului Său absolut, precum și al Tatălui. În ceea ce privește adevărul, care iese în evidență prin pildă, „Fiul-Rob” al lui Dumnezeu a venit în mijlocul

viticultorilor ca „Cel drept”, ai cărui „trădători și ucigași” au devenit ei, așa cum a spus Ștefan (Faptele Apostolilor 7.52).

În continuare dragostea este un moment care este revelat în această pildă tot așa cum este revelată autoritatea de drept a Fiului. Tatăl a trimis pe Fiul Său „preaiubit” (Luca 20.13). Dar dragostea Tatălui față de Fiul Său nu a exercitat nici o influență calmantă asupra viticultorilor. Atunci când ei au recunoscut clar identitatea Fiului, au zis: „*iată Moștenitorul*”, și cu gândul la moștenire (Luca 20.14) au plănuit pe ascuns să-L omoare din cauza aceasta. Dacă s-au gândit într-adevăr că El era „Preaiubitul” Tatălui (Marcu 12.6), atunci mânia lor împotriva Lui a devenit și mai mare (Ioan 5.18).

Vedem din evangheliile că iudeii necredincioși, în mijlocul cărora Domnul slujea, n-au avut nici un interes sau înțelegere că Tatăl a iubit pe Fiul, pe care L-a trimis la ei. Dar cât de nespuse de mare era această dragoste între Tatăl și Fiul! Pe baza acestei legături intime a dragostei reciproce, care a existat dintotdeauna în Dumnezeu, Fiul era, atunci când El a fost revelat pe pământ, totul pentru Tatăl, și Tatăl era totul pentru Fiul.

De ce – vrem noi să întrebăm – trebuia Iehova, care acum a fost făcut cunoscut ca Tată, să trimită pe singurul Său Fiu, pe Preaiubitul Lui, în vie, dacă în zilele de odinioară robii Lui au fost totdeauna tratați cu răutate și omorâți? Ah, trimiterea Fiului dragostei Sale a dovedit răbdarea lui Dumnezeu, Tatăl, față de viticultorii rebeli, dar și dorința lui sinceră, că ei, când vor vedea pe Fiul Său se vor „teme” de El și având în vedere via, pe care El le-a încredințat-o, se vor comporta așa cum se cuvine față de El. Însă ce păcat – ceea ce s-a văzut era numai faptul cât de adânc era înrădăcinat răul în inimile viticultorilor!

Mai întâi Fiu, apoi Rob

Dragostea lui Dumnezeu, Tatăl, s-a concentrat asupra Fiului, nu asupra robilor, care au fost trimiși înaintea Lui la vie. El era Fiul preaiubit, nu ei. Dar când a început această dragoste a Tatălui pentru Fiul? Este de neimaginat că ar fi existat un moment în care dragostea lui Dumnezeu, Tatăl, nu s-ar fi revărsat spre Fiul. „*Pentru că Eu, Domnul, nu Mă schimb*” (Maleahi 3.6).

A început Acela, care „în urma tuturor” a fost trimis ca adevăratul Rob în vie, să fie Fiul Tatălui în momentul când a intrat în vie ca Rob, ca să facă voia Aceluia care L-a trimis? A început dragostea lui Dumnezeu, Tatăl, pentru Fiul atunci când El a devenit Om? Sau nu este mai degrabă – deoarece Dumnezeu este dragoste – dragostea reciprocă dintre Tatăl și Fiul o activitate necesară a naturii și ființei Dumnezeirii, și de aceea este fără început și fără sfârșit? Scriptura învață că trăsătura foarte deosebită a dragostei divine constă în aceea că ea iubește din sine însuși, fără cauze și ocazii venite din afară; aceasta o diferențiază fundamental de orice dragoste omenească.

În pilda Sa, Domnul nostru a vorbit clar despre dragostea Tatălui și poziția Sa ca Fiu, care a dat naștere la contrastul dintre Fiul și robi. Realitatea filiațiunii Sale, care a existat mai înainte, a făcut trimiterea Sa să fie peste măsură de mare. Nici un mesager mai mare nu putea fi trimis oamenilor, decât „Dumnezeu în Hristos”.

Pentru îndeplinirea acestei misiuni, Fiului I-a plăcut să devină Rob. De aceea El era Fiul, înainte ca El să ia „chip de Rob” (doulos). El Era Fiul înainte de toată veșnicia, dar El a devenit Rob la împlinirea timpului. Această smerire este unică; niciodată nu a putut fi și nu poate fi un Rob ca El; preamărit să fie Numele Lui sfânt din veșnicie în veșnicie.

Domnul nostru pune accentul în această pildă pe faptul că Fiul era Fiu înainte ca El să fie trimis: „*Stăpânul viei a zis: »Ce să fac? Voi trimite pe Fiul Meu iubit«*” (Luca 20.13). Cuvintele arată că posesorul viei avea planul să trimită pe Cineva, pe care El înainte de a-L

trimite L-a numit „*Fiul Meu iubit*”¹. Astfel Acela care a fost autorizat de îndată ce „*a venit împlinirea timpului*” (Galateni 4.4) să preia „slujba de Mijlocitor”, era Fiul preaiubit al lui Dumnezeu. El a fost mai întâi Fiul, apoi Robul.

Fiul și îngerii

Revenim acum la epistola către Evrei capitolul 1. Adevărul despre filiație – așa cum am văzut – este prezentat în pilde în evangheliile și este confirmat doctrinar chiar la începutul epistolei către Evrei; el este însoțit acolo de o mulțime de mărturii pe care Duhul Sfânt le-a ales din propriile lui relatări scrise în Vechiul Testament, care se referă la Salvatorul ce urma să vină. În pildă Fiul este privit, cum El este mai presus decât robii lui Dumnezeu de pe pământ, și în epistolă mai presus decât îngerii lui Dumnezeu din cer.

Această poziție de frunte în cerurile cerurilor aparține Fiului în baza propriei Sale Persoane și a Numelui Său, fără a mai vorbi de ceea ce I se cuvine pe baza activității Sale de Mijlocitor. Se amintește că El a făcut curățirea păcatelor (versetul 3), dar aici nu se constată că Dumnezeu L-a înălțat la dreapta Sa în baza acestei curățiri, așa cum se explică în altă parte (de exemplu Evrei 10.12).

În această secțiune Fiul ocupă locul Său sublim și întâietatea Sa în baza dreptului Său propriu. În epistola către Efeseni 1.17-23 Dumnezeu, Tatăl slavei, L-a așezat la dreapta Sa, dar aici Fiul Se așează pe locul celei mai înalte demnități în baza propriei Sale gloriei mai presus de toți îngerii. El, „*după ce prin Sine Însuși a făcut curățirea de păcate, S-a așezat la dreapta Măririi în cele înalte, luând un loc cu atât mai presus decât îngerii, cu cât a moștenit un Nume mult mai ales decât ei*” (versetele 3 și 4). Numele Său „mult mai ales” (Fiu) Îl îndreptățește la acest rang fără asemănare, și acest Nume este Numele Său în baza dreptului personal – prin dreptul de moștenire.

S-a pus întrebarea: Cât de mai presus decât îngerii este Fiul? Care este gradul întâietății Sale? Cu cât este El „mai bun” decât ei? Răspunsul este: cu atât cu cât gloria Numelui Fiului este mai presus decât gloria îngerilor. Cu cât Dumnezeu în natura Sa divină este mai presus de creaturile mâinii Sale, cu atât Fiul, care a făcut lumile, în natura Sa divină este mai presus decât îngerii. Și se explică categoric că această demnitate înaltă I se cuvine în baza Numelui Său „mult mai ales”; și anume fără să se ia în considerare lucrarea Sa de ispășire, a cărei valoare este de asemenea nespus de mare.

Apostolul continuă apoi să arate în baza Scripturilor că Dumnezeu spune Fiului ceea ce El niciodată nu a spus îngerilor. Dumnezeu a confirmat filiațiunea Lui mai întâi ca pe o realitate din veșnicie nemodificabilă, și apoi că ea era la fel de valabilă atunci când în chip uimitor El S-a smerit și a devenit Om. Prin faptul că El Îi vorbește, Iehova spune: „*Tu ești Fiul Meu*”; și prin faptul că El a vorbit despre El, Iehova a spus: „*El Îmi va fi Fiu*” (versetul 5). Primul citat este exprimat prin prezentul abstract, atemporal: „Tu ești ...”, la care Fiul este recunoscut în Dumnezeirea veșnică. Al doilea citat se referă la Fiul în carne, și relatăriile evangheliilor arată cât de mult s-a împlinit această făgăduință în zilele dependenței Sale: „*Eu*

¹ Aici pare să fie o referire profetică la dragostea din Dumnezeire în expresiile simpatiei „Preaiubitul Meu” și „Iubitul Meu” de la începutul cântării lui Iehova despre via Sa (Isaia 5.1-7); „Voi cânta Preaiubitului Meu o cântare a Iubitului Meu despre via Sa. Preaiubitul Meu avea o vie ...”. Iehova cântă cântarea (versetul 1), și via, casa lui Israel, Îi aparține (versetul 7) și de asemenea ea aparține și Preaiubitului Lui (versetul 1). Titlul „Preaiubitul” (y’deed) se referă la Mesia și este exprimat în Numele lui Iehova pentru Solomon (Jedidjah), „Preaiubitul Dumnezeului său” (2 Samuel 12.25; Neemia 13.26), un tablou al Aceluia care era Moștenitorul de drept al viei lui Iehova (Marcu 12.6,7).

Cealaltă expresie, „Iubitul Meu” (dohd), în Isaia 5.1 pare de asemenea să se refere la Mesia. Cuvântul se întâlnește des (de aproximativ 30 de ori) în Cântarea Cântărilor a lui Solomon, cu înțelesul sublim al dragostei divine, dar niciunde în altă parte în Vechiul Testament. De aceea este o legătură strânsă între cântarea lui Iehova despre vie în Isaia și pilda Domnului despre vie în evangheliile.

Îi voi fi (textual: Eu vreau să Îi fiu) *Tată și El Îmi va fi Fiu*". Nici un înger nu a cunoscut o astfel de relație ca aceasta.

În plus, îngerii niciodată nu trebuie adorați, ci tocmai ei trebuie, oricât de înalt ar fi rangul lor, să slujească Purtătorului de cuvânt al lui Dumnezeu. S-a poruncit îngerilor să aducă omagiere Fiului întrupat ca Om, Întâiului născut, atunci când El va fi adus în lumea locuită (versetul 6). Îngerii sunt trimiși ca în zilele din trecut (vezi diversele locuri din Vechiul Testament), ca în viitor să dea mărturie oamenilor (vezi diverse locuri din cartea Apocalipsa), și chiar și în timpul actual ei sunt trimiși să fie de ajutor celor care vor moșteni mântuirea (Evrei 1.14). Dar oricât de înaltă ar fi poziția lor cerească, atunci când Fiul a fost făcut cu puțin mai prejos decât ei din pricina suferinței morții (Evrei 2.7,9), ei trebuiau totuși să-I aducă permanent omagiere, Lui, Fiului Omului, ca Fiu veșnic, a cărui dumnezeire ei o cunoșteau.

Ce mărturie este dată filiațiunii veșnice în Evrei 1?

Capitolul arată în rezumat, că Nazarineanul disprețuit și răstignit de iudei era Fiul lui Dumnezeu. Dumnezeu a vorbit în El în chip desăvârșit și definitiv, deoarece El, deoarece El este Fiu, era peste măsură de mult competent să reprezinte pe Dumnezeu în autoritate și exercitarea guvernării. Și este arătat că această aptitudine, care aparține intrinsec filiațiunii, este legată de nedespărțit cu persoana Sa. Deoarece El este Fiu în sens absolut, El transmite această relație de filiație la lucrarea Sa de Mijlocitor în putere și har.

Că El este Fiul veșnic, aceasta se vede din faptul că El a creat lumile (versetul 2). El a făcut lumile sau aions, aceasta înseamnă toate dimensiunile timpului și toate dimensiunile spațiului universului (Ioan 1.3; Coloseni 1.16) și prin aceasta a împlinit voia lui Dumnezeu. Lucrarea creației a fost lucrată prin (dia) El, Cel care este numit Fiul. Înainte ca El să devină Om, Dumnezeu Fiul a lucrat împreună cu Dumnezeu la crearea lumilor ca Împuternicit.

Deoarece Duhul Sfânt conferă Fiului activitate creatoare, existența Lui trebuie să fie înaintea existenței universului, pe care El l-a creat. Fiul, care a făcut curățirea păcatelor, a făcut mai înainte lumile, și în ambele cazuri El a acționat ca Mijlocitor, în primul caz înainte de întruparea ca Om, și în ultimul caz după întruparea Sa ca Om.

Că El este Fiul veșnic, se vede din capacitatea Sa lăuntrică de a revela pe Dumnezeu (versetul 3). Această aptitudine este legată cu „existența” Sa, aceasta înseamnă existența Sa veșnică, neîntreruptă: „*Care, fiind strălucirea gloriei Sale (a lui Dumnezeu) și întipărirea Ființei (sau naturii reale) Sale (a lui Dumnezeu) și susținând toate lucrurile (universul) prin cuvântul puterii Lui (proprie Fiului) ...*” (versetul 3).

Aceste aptitudini și glorii ale Fiului își au originea în natura Sa proprie deosebită și de aceea stau în legătură strânsă cu existența Sa veșnică; ele nu pot fi limitate la starea Sa după întruparea ca Om. În Dumnezeire Fiul este reflectarea gloriei lui Dumnezeu și întipărirea Ființei Lui, și tot așa de real El este aceasta ca Om. Ce importanță sublimă primesc cuvintele „*Dumnezeu ... ne-a vorbit în (în Persoana) Fiul*”, când ne gândim la aceste adevăruri!

Că Domnul Isus este Fiul veșnic, aceasta ne învață faptul că Fiul este apelat personal ca Dumnezeu și ca Iehova (versetele 8 până la 12). Aceste două Nume se referă profetic la Fiul în Împărăția Sa (Psalm 45) și în smerirea și necazul Său (Psalm 102), dar folosirea lor cu privire la El în aceste împrejurări dovedește că aceste Nume I se cuvin în baza dreptului intrinsec, și nu au fost dobândite prin întruparea Sa ca Om. Căci dacă Fiul avea deja dreptul la Numele de Dumnezeu și de Iehova, El îl avea dinainte de toată veșnicia. Numele divin nu este transmisibil: „*Eu sunt Iehova, acesta este Numele Meu, și nu voi da altuia gloria Mea*” (Isaia 42.8).